

indenfor 10. serie uden statsgaranti for renten, og foreningen har ønsket herudover at åbne en ny statsgaranteret 11. serie med en 5 pct. afdeling, idet foreningens 4. statsgaranterede 5 pct. serie, jfr. lov nr. 120 af 31. marts 1928, næsten har nået maksimum for dens udlån, 15 mill. kr.

Ministeriet finder det rimeligt, at foreningen som hidtil støttes med statsgaranti for en del af sit udlån, og foreslår derfor foreningens andragender om sådan garanti for den påtænkte 11. serie imødekommet.

For yderligere at støtte kurserne i denne serie har foreningen ønsket, at retten til at erlægge ekstraordinære afdrag kontant og til ekstraordinært at indfri lånet kontant fraskrives medlemmerne for et tidsrum af indtil 10 år regnet fra seriens åbning, hvilket er det længste tidsrum konverteringsretten kan fraskrives medlemmerne efter kreditforeningsloven af 7. april 1936. Efter denne lovs § 24, 4. stk., 2. punktum, skal der i et sådant tilfælde forbeholdes foreningen adgang til at anvende indgående ordinære afdrag til opkøb af kasseobligationer. Denne opkøbsreservation kan i nogen grad forventes at ville trykke kurserne for kasseobligationerne i den omhandlede serie og modarbejder således den kursfordel, der opnås ved konverteringsforbudet, fordi kasseobligationsejerne ikke kan regne med den sædvanlige udtrækningsmulighed, så længe kurserne ligger under pari. Efter sidstnævnte lovbestemmelse må det muligvis antages, at opkøbsreservationen skal tages for hele seriens løbetid, selvom det må erkendes at være tvivlsomt, om lovbestemmelsen ikke kan fortolkes således, at opkøbsreservationen kun skal gælde i de 10 år, i hvilke der er konverteringsforbud. Ministeriet er imidlertid enigt med foreningen i, at det vil være ønskeligt at begrænse opkøbsreservationen til 10 års perioden, og der er derfor optaget en herpå sigtende bestemmelse i lovforslaget.

Kreditforeningernes stående fællesudvalg har intet haft at erindre mod lovforslaget.

Lovforslaget mødte på rigsdagen tilslutning fra samtlige partier med undtagelse af retsforbundet, hvis ordfører under sagens behandling i folketinget, *Hans Hansen (Rørby)* gjorde gældende, at en gennemførelse af lovforslaget ville betyde, at man lod de fattige garantere for de rige (obligationsejerne), hvilket var et forkasteligt princip.

Lovforslaget vedtoges i landstinget enstemmigt, i folketinget med alle stemmer mod retsforbundets.